

Дело C-397/20**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

20 август 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Cour de cassation (Франция)

Дата на акта за преюдициално запитване:

1 април 2020 г.

Жалбоподател:

SR

I. Предмет на главното производство

- 1 Предметът на главното производство е жалба за отмяна на процесуални действия, извършени в рамките на предварително производство, образувано за злоупотреба с вътрешна информация. Жалбоподателят оспорва поспециално използването на данни за свързване, извършено съгласно национални разпоредби, за които счита, че противоречат на правото на Съюза (Директива 2002/58/ЕО), на Хартата на основните права и на Европейската конвенция за правата на човека.

II. Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

- 2 Cour de Cassation (Касационен съд) счита, че за да може да се произнесе по делото в главното производство, трябва да сезира Съда на Европейския съюз съгласно член 267 ДФЕС с въпроси, свързани с тълкуването на разпоредби на правото на Съюза относно пазарната злоупотреба, както и с начина на съвместяването им с изискванията за защита на личните данни, и ако е приложимо, с възможността за временно продължаване на действието на национална правна уредба за борба с подобни злоупотреби, ако се приеме, че тя противоречи на правото на Съюза.

III. Преюдициални въпроси

1) Предполагат ли член 12, параграф 2, букви а) и г) от Директива 2003/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 година относно търговията с вътрешна информация и манипулирането на пазара и член 23, параграф 2, букви ж) и з) от Регламент (ЕС) № 596/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 година относно пазарната злоупотреба, във връзка със съображение 65 от този регламент, който, считано от 3 юли 2016 г., заменя посочената директива — с оглед на тайния характер на разменената информация и широкия кръг от лица, които могат да бъдат засегнати — възможност за националния законодател да наложи на операторите на електронни съобщителни мрежи задължение за временно, но общоприложимо съхранение на данните за свързване, за да се даде възможност на административния орган, посочен в член 11 от Директивата и член 22 от Регламента, когато срещу определени лица възникнат основания да се подозира, че участват в злоупотреба с вътрешна информация или манипулиране на пазара, да изисква от оператора да му предаде съществуващи записи на данни за трафик, в случай че има основания да се подозира, че тези свързани с предмета на разследването записи могат да са от значение, за да се докаже фактът на неизпълнение на задължения, като се даде възможност по-специално да се проследят контактите между заинтересованите лица преди появата на подозренията?

2) В случай че въз основа на отговора на Съда Cour de cassation (Касационен съд) приеме, че френската правна уредба относно съхранението на данните за свързване не съответства на правото на Съюза, може ли действието на тази правна уредба да бъде временно продължено, за да се предотврати правната несигурност и да се даде възможност събраните и съхранени преди това данни да бъдат използвани за една от целите, предвидени от тази правна уредба?

3) Може ли национална юрисдикция временно да продължи действието на правна уредба, позволяваща на служителите на независим административен орган, провеждащ разследвания на пазарни злоупотреби, да получат данни за свързване без предварителен контрол от юрисдикция или от друг независим административен орган?

IV Правна уредба

1. Разпоредби на правото на Съюза

Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 г. относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации)

Член 15 [Направено е позоваване на тази разпоредба, но съдържанието ѝ не е цитирано в акта за преюдициалното запитване]

Директива 2003/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 г. относно търговията с вътрешна информация и манипулирането на пазара (пазарна злоупотреба)

Член 12, параграф 2, букви а) и г)

„[...]

2. Без да се засягат разпоредбите на член 6, параграф 7, правомощията, посочени в параграф 1 на настоящия член, се упражняват в съответствие с вътрешното право и включват поне правото:

а) на достъп до всеки документ, под каквато и форма да е той, и получаването на копие от него;

[...]

г) да се изискват съществуващи записи на телефонните разговори и на разменените сведения;

[...]“

Регламент (ЕС) № 596/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 година относно пазарната злоупотреба (Регламент относно пазарната злоупотреба) и за отмяна на Директива 2003/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и директиви 2003/124/ЕО, 2003/125/ЕО и 2004/72/ЕО на Комисията

Член 23, параграф 2, букви ж) и з)

„За да изпълняват своите задължения по настоящия регламент, компетентните органи разполагат най-малко със следните надзорни и разследващи правомощия в съответствие с националното право:

[...]

- ж) да изискват съществуващи записи на телефонни разговори, електронни съобщения или записи за пренос на данни, съхранявани от инвестиционни посредници, кредитни институции или финансови институции;
- з) да изискват, доколкото е позволено от националното право, съществуващи записи на пренос на данни, съхранявани от далекосъобщителен оператор, когато съществува основателно подозрение за нарушение и когато такива записи могат да бъдат от значение за разследването на нарушение на член 14, букви а) или б) или член 15;

[...]“

2. Национални разпоредби

Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс)

Член L-621-10, първа алинея

„За целите на разследването или проверката разследващите и проверяващите служители могат да получават всякакви документи, независимо от техния носител. Разследващите служители могат също да изискат данните, съхранявани и обработвани от далекосъобщителните оператори съгласно член L. 34-1 от Code des postes et communications électroniques (Кодекс за пощите и електронните съобщения), и от доставчиците по член 6, параграф I, точки 1 и 2 от Loi n° 2004-575 du 21 juin 2004 pour la confiance dans l'économie numérique (Закон № 2004-575 от 21 юни 2004 г. за доверието в цифровата икономика) и да получат копие от тях“.

Code des postes et des communications électroniques (Кодекс за пощите и електронните съобщения)

Член L.34-1

„[...]“

II. Операторите на електронни съобщителни мрежи [...] изтриват или анонимизират всички данни за трафика, без да се накърняват разпоредбите на параграфи III [...].

[...]

III. За целите на разследването, разкриването и наказателното преследване на престъпления [...] могат да се отложат за максимален период от една

година действията, насочени към изтриването или анонимизирането на определени категории технически данни. [...]“

Член R.10-13

„Съгласно член L. 34-1, параграф III за целите на разследването, разкриването и наказателното преследване на престъпления операторите на електронни съобщителни мрежи съхраняват следните данни:

- а) данните, позволяващи идентифицирането на потребителя;
- б) данните относно използваните крайни устройства;
- в) техническите характеристики, както и датата, часа и продължителността на всяко съобщение;
- г) данните относно поисканите или използваните допълнителни услуги и техните доставчици;
- д) данните, които позволяват идентифицирането на получателя или получателите на съобщението“.

Cour de cassation (Касационен съд) уточнява, че тези данни за свързване са данните, генерирани и обработени в резултат на съобщение, които се отнасят до обстоятелствата на това съобщение и до потребителите на услугата, с изключение на каквато и да било информация за съдържанието на съобщенията.

V. Кратко представяне на фактичката обстановка и главното производство

- 3 На 22 май 2014 г. започва предварително производство за деяния, квалифицирани като злоупотреба с вътрешна информация и укривателство.
- 4 След сигнал, подаден на 23 и 25 септември 2015 г. от генералния секретар на Autorité des marchés financiers (Надзорен орган за финансовите пазари, наричан по-нататък „AMF“), придружен от предоставянето на доказателства във връзка с извършено от този независим публичен орган разследване, които по-специално включват лични данни за използването на телефонни линии, предварителното производство е разширено за същите престъпления, както и за съучастие, корупция и изпиране на пари относно ценни книжа на дружествата CGG, Airgas и Air Liquide, както и всички други свързани с тях финансови инструменти.
- 5 За събирането на данни за посоченото по-горе използване на телефонни линии служителите на AMF се основават на член L. 621-10 от Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс).

- 6 След като на 29 май 2017 г. е привлечен като обвиняем за злоупотреба с вътрешна информация във връзка с ценните книжа на Airgas и свързаните с това дружество финансови инструменти, жалбоподателят подава на 28 ноември 2017 г. жалба за отмяна на процесуални действия.
- 7 С решение от 7 март 2019 г. следственото отделение на Cour d'appel de Paris (Апелативен съд, Париж) се произнася по това искане.
- 8 Жалбоподателят подава касационна жалба срещу това решение.
- 9 От четирите повдигнати от него основания първото, третото и четвъртото са отхвърлени в съдебното решение за връщане за ново разглеждане и са ирелевантни за целите на настоящото преюдициално запитване.
- 10 Второто основание е изведено от нарушение на членове 6 и 8 от Европейската конвенция за правата на човека (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), на член 15 от Директива 2002/58, на членове 7, 8, 11 и 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз, на членове L. 34-1 и R. 10-13 от Code des postes et des communications électroniques (Кодекс за пощите и електронните съобщения), на член L. 621-10 от Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс) в редакцията му, произтичаща от Loi n° 2013-672 du 26 juillet 2013 (Закон № 2013-672 от 26 юли 2013 г.), на членове 591 и 593 от Code de procédure pénale (Наказателно-процесуален кодекс), както и на принципа на предимство на правото на Европейския съюз и принципа на законност на доказателствата.

VI. Основни доводи на жалбоподателя в главното производство

- 11 Жалбоподателят оспорва обжалваното съдебно решение в частта, в която се отхвърля основанието, изведено от несъответствието на член 34-1 от Code des postes et des communications électroniques (Кодекс за пощите и електронните съобщения) и член L. 621-10 от Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс) с Директива 2002/58 и с член 8 от ЕКПЧ.
- 12 Жалбоподателят изтъква, че в решение от 2 октомври 2018 г., Ministerio Fiscal (C-207/16, EU:C:2018:788, т. 35) Съдът е постановил, че „член 15, параграф 1, във връзка с член 3 от Директива 2002/58 трябва да се тълкува в смисъл, че в приложното поле на посочената директива попадат не само законодателна мярка, с която на доставчиците на електронни съобщителни услуги се налага задължение за запазване на данни за трафик и на данни за местонахождение, а и законодателна мярка, която се отнася до достъпа на националните органи до запазените от тези доставчици данни“.
- 13 В решение от 21 декември 2016 г., Tele2 Sverige и Watson и др. (C-203/15 и C-698/15, EU:C:2016:970) Съдът е постановил, че член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 „логично предполага, че посочените в нея национални мерки, като например тези, свързани със запазването на данни за целите на

борбата с престъпността, попадат в приложното поле на същата директива“ (точка 73). Като е приело, че оспорваните национални разпоредби не попадат в приложното поле на Директива 2002/58, тъй като „[...] Съдът на Европейския съюз явно лишава от обхват разпоредбите на член 1, параграф 3 от директивата“, следственото отделение не се е съобразило с тълкуването на тази директива от Съда.

- 14 В същото решение от 21 декември 2016 г., *Tele2 Sverige и Watson и др.* Съдът е постановил, че член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 „не допуска национална правна уредба, която за целите на борбата с престъпността предвижда общо и неизбирателно запазване на всички данни за трафик и данни за местонахождение на всички абонати и регистрирани ползватели на всички електронни съобщителни средства“ (точка 112). От това следва, че националната правна уредба трябва да „предвижда ясни и точни правила, които да уреждат обхвата и прилагането на разглежданата мярка и да установяват минимални изисквания“, и трябва „в частност да посочва обстоятелствата и условията, при които превантивно може да се приложи мярка за запазване на данни, като по този начин гарантира ограничаването ѝ до строго необходимото“ (точка 109). Освен това запазването на данни следва да отговаря на „обективни критерии, установяващи връзка между подлежащите на запазване данни и преследваната с това цел“ и на материални условия, „реално ограничаващи обхвата на мярката, а следователно и засегнатите лица“ (точка 110). Ето защо, като е отказало да отхвърли телефонните данни на жалбоподателя, събрани от AMF на основание членове L. 34-1 и R. 10-13 от *Code des postes et des communications électroniques* (Кодекс за пощите и електронните съобщения), следственото отделение е нарушило цитирания по-горе текст, тъй като тези текстове уреждат общо и неизбирателно съхранение на данните, което съставлява сериозна намеса в правото на зачитане на личния живот и не предвиждат никаква гаранция, ограничаваща мярката за съхранение до лица или данни, които действително са свързани с тежката престъпност.
- 15 Отново в решение от 21 декември 2016 г., *Tele2 Sverige и Watson и др.* (C-203/15 и C-698/15, EU:C:2016:970) Съдът е постановил, че „тъй като [...] следва да бъдат „предмет на [подходящи гаранции]“ законодателните мерки по член 15, параграф 1 от [Директива 2002/58] трябва [...] да предвиждат ясни и точни правила при какви обстоятелства и при какви условия доставчиците на електронни съобщителни услуги са длъжни да предоставят на компетентните национални органи достъп до данните“ (точка 117). Ето защо, като е отказало да отхвърли телефонните данни на жалбоподателя, предадени от телефонните оператори на разследващите служители на AMF на основание второто изречение на член L. 621-10 от *Code monétaire et financier* (Паричен и финансов кодекс), следственото отделение е нарушило член 15, параграф 1 от Директива 2002/58, тъй като тези национални разпоредби не определят никаква граница на правото на тези разследващи служители да получат данните, съхранявани и обработвани от

далекосъобщителните оператори, и не предвиждат „гаранции, които могат да осигурят балансирано съгласуване между, от една страна, правото на зачитане на личния живот, и от друга страна, предотвратяването на посегателствата срещу обществения ред и издирването на извършителите на престъпления“, както се посочва от Conseil constitutionnel (Конституционен съвет), който ги обявява за противоконституционни (Решение № 2017-646/647, приоритетен въпрос за конституционност от 21 юли 2017 г.).

- 16 Жалбоподателят поддържа, че всяка намеса на публичен орган в упражняването на правото на зачитане на личния живот трябва да е необходима и пропорционална. Следственото отделение обаче не е могло да откаже да отхвърли телефонните данни на жалбоподателя, без да наруши член 8 от Европейската конвенция за правата на човека, тъй като те са съхранени от телефонни оператори и впоследствие предадени на разследващите служители на АМФ на основание на национални разпоредби, които не предвиждат достатъчно гаранции за предотвратяване на злоупотребите.

VII. Мотиви за отправяне на преюдициалното запитване

- 17 За да отхвърли възражението за несъответствие на член L. 621-10 от Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс) и член L. 34-1 от Code des postes et communications électroniques (Кодекс за пощите и електронните съобщения) с оглед на императивните разпоредби на Директива 2002/58 във връзка с практиката на Съда, следственото отделение, след като припомня обстоятелствата, при които са събрани личните данни, посочва, че член L. 621-10 от Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс), който дава на оправомощени служители на административен орган, задължени да спазват професионалната тайна, правомощието да получат данните за свързване, не противоречи на член 15, параграф 1, от посочената директива.
- 18 То приема, че същото се отнася за разпоредбите на член L.34-1 от Code des postes et communications électroniques (Кодекс за пощите и електронните съобщения) поради ограниченията, въведени с член R. 10-3 I както по отношение на данните, които трябва да се съхраняват от операторите, така и на периода на тяхното съхранение.
- 19 То подчертава, че член 23, параграф 2, буква з) от Регламент № 596/2014 относно пазарната злоупотреба позволява на компетентните органи да изискват, доколкото е позволено от националното право, съществуващи записи на пренос на данни, съхранявани от далекосъобщителен оператор, когато съществува основателно подозрение за нарушение и когато такива записи могат да бъдат от значение за разследването на нарушение на член 14, буква а) или б) относно забраната лице да участва или да се опитва да участва в злоупотреба с вътрешна информация или да препоръчва или

склонява друго лице да участва в злоупотреба с вътрешна информация или на член 15 относно забраната за манипулиране на пазара.

- 20 Въз основа на това съдът стига до извода, че от прилагането на разпоредби, съответстващи на европейски регламент — правен акт на Съюза с общо приложение, задължителен в своята цялост и пряко приложим в правния ред на държавите членки по отношение на всички правни субекти — не може да произтича никаква недействителност.
- 21 За целите на отмяната на обжалваното съдебно решение жалбоподателят поддържа по същество, че събирането на данни на основание на посочените по-горе текстове, уреждащи общо и неизбирателно съхранение на данни, е в противоречие с посочената Директива 2002/58/ЕО, както е тълкувана от Съда, и че разпоредбите на член L. 621-10 от Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс), в редакцията си, произтичаща от закона от 26 юли 2013 г., не определят никаква граница на правото на разследващите служители на AMF да получат съхраняваните данни.
- 22 В тази връзка прокурорът пред запитващата юрисдикция заключава, че на Съда следва да се поставят два въпроса, първият относно съответствието на условията за съхранение от частните оператори на личните данни за свързване, а вторият относно условията за достъпа на AMF до тях, уреден с посочения по-горе член L. 621-10, в приложимата му към този момент редакция, с оглед на разпоредбите на Регламент № 596/2014 относно пазарната злоупотреба и произтичащите от него задължения за държавите членки, регламент, който отменя Директива 2003/6/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 28 януари 2003 година относно търговията с вътрешна информация и манипулирането на пазара.
- 23 В реплика жалбоподателят твърди, че не следва да се отправя преюдициален въпрос до Съда, тъй като тази юрисдикция вече се е произнесла ясно по смисъла на Директива 2002/58.
- 24 Разглеждането на основанието налага да се разграничат условията за достъп до данните за свързване от тези за тяхното съхранение.

а) По достъпа до данните за свързване

- 25 В решение от 21 декември 2016 г., Tele2 Sverige и Watson и др. (С-203/15 и С-698/15, EU:C:2016:970) Съдът постановява, че член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 във връзка с членове 7, 8 и 11 и член 52, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, *„че не допуска национална правна уредба, която регламентира защитата и сигурността на данни за трафик и на данни за местонахождение [...], като в рамките на борбата с престъпността не ограничава този достъп само до целите за борба с тежката престъпност, не го подчинява на предварителен контрол от юрисдикция или от*

независима административна структура и не изисква разглежданите данни да се съхраняват на територията на Съюза“ (точка 125).

- 26 От своя страна с решение от 21 юли 2017 г. Conseil constitutionnel (Конституционен съвет) обявява за противоконституционен член L. 621-10, първа алинея от Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс), тъй като процедурата за достъп от AMF, във вида си към момента на настъпване на фактите, не е съответствала на правото на зачитане на личния живот, гарантирано с член 2 от Déclaration des droits de l’homme et du citoyen (Декларацията за правата на човека и гражданина). Като приема обаче, че незабавната отмяна на обжалваните разпоредби ще има явно прекомерни последици, Conseil constitutionnel (Конституционен съвет) отлага тази отмяна за 31 декември 2018 г. Като извежда последиците от това обявяване на противоконституционност, със закон № 2018-898 от 23 октомври 2018 г. законодателят въвежда нов член L. 621-10-2, с който се установява издаването от друг независим административен орган, наречен „надзорен орган по заявленията за достъп“, на предварително разрешение за всеки достъп от разследващите служители на AMF до данните за свързване.
- 27 С оглед на отлагането във времето на действието на решението на Conseil constitutionnel (Конституционен съвет) следва да се приеме, че никаква недействителност не може да произтече от противоконституционността на приложимите към момента на настъпване на фактите законодателни разпоредби. Въпреки това, макар съгласно член L. 621-1 от Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс) както в редакцията му, приложима към датата на спорните актове, така и в настоящата му редакция, AMF да е „независим административен орган“, предоставеното на неговите служители на възможност да получават данните за свързване без предварителен контрол от съд или друг независим административен орган, не съответства на изискванията, установени с членове 7, 8 и 11 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както са тълкувани от Съда.
- 28 Единственият въпрос, който възниква, се отнася до възможността за отлагане във времето на последиците от несъответствието на член L. 621-10 от Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс).

б) По съхранението на данните за свързване

- 29 В решение от 21 декември 2016 г., Tele2 Sverige и Watson и др. (C-203/15 и C-698/15, EU:C:2016:970) Съдът на Европейския съюз постановява, че член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 във връзка с членове 7, 8 и 11 и член 52, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че *„не допуска национална правна уредба, която за целите на борбата с престъпността предвижда общо и неизбирателно запазване на всички данни за трафик и данни за местонахождение на всички абонати и регистрирани ползватели на всички електронни съобщителни средства“* (точка 112).

- 30 В конкретния случай достъпът до съхраняваните данни е осъществен от АМФ, който е подозирал търговия с вътрешна информация и пазарна злоупотреба, които могат да получат различни тежки наказателноправни квалификации, и който за целите на своето разследване е имал нужда да съпостави различни данни, съхранявани за определен период от време, позволяващи да се актуализира вътрешна информация между няколко партньори, която е разкрила незаконни практики в тази област.
- 31 Тези проведени от АМФ разследвания отговарят на задълженията, наложени на държавите членки с Директива 2003/6, която ги задължава да определят един компетентен административен орган, чиито правомощия, установени в член 12, параграф 2, буква г), включват задължението да изискват „съществуващи записи на телефонните разговори и на разменените сведения“.
- 32 С член 1 от Регламент № 596/2014 от 16 април 2014 година относно пазарната злоупотреба, който, считано от 3 юли 2016 г., заменя посочената по-горе директива, се установява „обща регулаторна рамка за злоупотребата с вътрешна информация, незаконното разкриване на вътрешна информация и манипулирането на пазара [...], както и мерки за предотвратяване на пазарна злоупотреба, за да се гарантира целостта на финансовите пазари в Съюза и да се укрепи защитата на инвеститорите и доверието в тези пазари“.
- 33 Член 23, параграф 2, букви ж) и з) от него предвижда, че компетентните органи могат да изискват съществуващи записи на телефонни разговори, електронни съобщения или записи за пренос на данни, съхранявани от инвестиционни посредници, кредитни институции или финансови институции.
- 34 Те могат също да изискват, доколкото е позволено от националното право, съществуващи записи на пренос на данни, съхранявани от далекосъобщителен оператор, когато съществува основателно подозрение за нарушение и когато такива записи могат да бъдат от значение за разследването на нарушение на член 14, букви а) или б) относно злоупотребата с вътрешна информация и незаконното разкриване на вътрешна информация или на член 15 относно манипулирането на пазара.
- 35 Този текст подчертава също (съображение 65), че тези данни за свързване представляват важно, и понякога единствено, доказателство за разкриване и доказване на злоупотреба с вътрешна информация и манипулиране на пазара, тъй като чрез тях може да се установи самоличността на лице, отговорно за разпространяването на невярна или подвеждаща информация, или че две или повече лица са били в контакт в определен момент, както и наличието на връзка между две или повече лица.
- 36 Като посочва, че упражняването на тези правомощия, може да представлява сериозна намеса в правото на неприкосновеност на личния и семейния

живот, на дома и съобщенията, той препоръчва на държавите членки да предвидят подходящи и ефективни предпазни мерки срещу злоупотребите, като ограничат посочените правомощия само до случаите, в които те са необходими за правилното разследване на тежки случаи, в които държавите членки не разполагат с еквивалентни средства, за ефективно постигане на същия резултат, от което следва, че някои от обхванатите от този текст пазарни злоупотреби трябва да се считат за тежки нарушения (съображение 66).

- 37 В конкретния случай вътрешната информация, която може да характеризира материалния елемент на незаконните практики по отношение на пазара, по същество е устна и секретна.
- 38 Следователно възниква въпросът как член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 във връзка с членове 7, 8 и 11 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се съвмести с изискванията, установени с цитираните по-горе разпоредби на Директива 2003/6 и на Регламент 596/2014.
- 39 За да се отговори на такъв въпрос, съществуващата съдебна практика изглежда не дава необходимата яснота в тази нова правна и фактическа обстановка, така че не може да се каже, че правилното прилагане на правото на Съюза не би оставило място за основателно съмнение. Ето защо следва да се отправи запитване до Съда.
- 40 В случай че Съдът отговори по начин, въз основа на който Cour de cassation (Касационен съд) да приеме, че френската правна уредба относно съхранението на данните за свързване не съответства на правото на Съюза, изглежда целесъобразно да се постави въпросът дали действието на тази правна уредба може да бъде временно продължено, за да се предотврати правната несигурност и да се даде възможност събраните и съхранени преди това данни да бъдат използвани за една от целите, предвидени от тази правна уредба.
- 41 Ето защо до Съда на Европейския съюз следва да бъдат оправени посочените по-горе преюдициални въпроси.